

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-03-03)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-03-03)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 85. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010087.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 3. Marts 1862, mod Aften.

Jeg er staaet op af Sengen og har det ret godt, jeg vil nu sende et lille Budskab til min trofaste Ven, baade for at takke Dem for alt det Tilsendte og for at meddele Dem Gaarsdagens Fata.³ Jeg vaagnede igaar Morges, ikke upasselig, men virkelig syg. Jeg tænkte, man kan hvad man vil, og besluttede at spille. Blot at kjøre derhen og klæde mig paa kostede mig en stor Anstrengelse, og under Spillet var jeg i den største Angst for at faae ondt. Jeg besluttede ikke at tale til Nogen om mit Ildebefindende paa Theatret, det bliver kun værre ved denne megen Snakken derom. Men da Forestillingen var forbi, var min Kraftanstrengelse det ogsaa. Inden jeg endnu kunde faae min Dragt af mig, besvimede jeg saa grundigt som aldrig før, til stor Forfærdelse for min Pynte-Jomfru og Petrine Fredstrup,⁴ som tilfældigviis var traadt ind til mig. Der var nær aldrig kommet Liv i mig igjen, og jeg følte mig overordentlig angrebet, da jeg atter kom til mig selv. Den gode Petrine kjørte med mig, af Frygt for, at det kunde gjentage sig. Det lader dog ikke i Dag, som om det skal have videre Følger. Jeg er kun mat og flau. Saaledes lærte jeg igaar Aftes, at man kan, hvad man vil, naar man vil tage, hvad der følger ovenpaa. Sarahs Glæde over s. 86 Forestillingen yttrede sig ved min Hjemkomst kun i Omfavnelser og ved at see mig ind i Øinene paa en egen rørende Maade. Jeg troer virkelig, at der alt er megen Dybde i den lille Barnesjæl.

Det har glædet mig at læse, hvad Dagbladet skriver om Andræ.¹ Ja, der kan De see, hvilken Tosse jeg er i Politiken, jeg trænger stærkt til at belæres. Jeg ønsker Andræ alt godt, og altsaa ogsaa det, at paaskjønnes og forstaaes ret.

Hvad De skriver om Romanlitteraturen, har De vel Ret i, men jeg talte ogsaa kun om mig selv og ikke om det store Publicum. I dette Svælg behøves der jo meget og mangt, for at det kan fyldes; det gaber bestandig og siger: Meer! Meer! Det sulter med de fyldte Maver, hvor heldig altsaa at der gives Nogen, som paatager sig det Hverv bestandig at fylde det Bundløse. —

Det gjorde mig ondt, at jeg ikke kunde modtage Dem i Eftermiddag, jeg trængte i Grunden til at tale med et Menneske.

Tak for at De vil læse for mig, hvad De har fundet af Heiberg paa Fransk. Tag det med, naar jeg atter seer Dem, maaskee i Morgen.²

De bekjendte Ord og Melodier i „Nei” vakte ingen Munterhed i min Sjæl i Aftes, men Veemod, og, jeg veed ikke ret selv hvorfor, men en Bitterhed, som jeg havde ondt ved at overvinde. Hvad har jeg ikke alt lidt og gennem-gaaet ligeoverfor dette Publicum i de 26 Aar! Naar de morer dem og klapper, da mener de, at Regningen er fuldstændig betalt med Renters Renter, at Gjælden er paa min Side og ikke paa deres. Jeg havde atter i Aftes den uhyggelige Følelse, som undertiden har grebet mig pludselig, at forlade Scenen. De kan vel spørge: hvad vil De da, at Publicum skal gjøre? Vær ikke saa unøisom, saa ubeskeden. Ja hvad vil jeg? Sørge over at Naturen gav mig Vinger, som jeg m a a bruge, men hvoraf hvert Vingeslag smerter. Det smerter mig at staae der for at skulle behage. Det smerter mig, at maaskee ikke Een i det fulde Huus veed, med hvilken Alvor, med hvilke Følelser jeg selv betragter Udøvelsen af en Kunst, som for dem er en Leeg, en Tidsfordriv, en Forfængeligheds Sag. De kan svare mig: nu vel! saa afbryd denne Virksomhed. Ja seer De, her ligger den største Smerte, at dette falder mig frem-s. 87deles vanskeligt. Men hvor fører mit Skriversi mig hen i Aften! Hav Overbærelse, jeg er endnu ikke ganske rask, og dog har jeg i Dag atter faaet Lyst til at reise til Finland; De kjender jo min fixe Idee. Men inden jeg reiser til Finland, maa jeg nu slutte dette Brev og takke Dem for alt godt.